

Arrest

nr. 231 452 van 20 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X, op 2 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 augustus 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VAN BEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij kwam het Rijk binnen op 14 februari 2018.

Op 26 april 2018 werd aan de verzoekende partij een aankomstverklaring afgeleverd.

Op 14 augustus 2018 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 26 februari 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

Op 23 augustus 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.02.2019 werd ingediend door:

Naam: I. C.

Voor naam: A.

Nationaliteit: Peru

Geboortedatum: 03.11.1977

Geboorteplaats: Junin

Identificatienummer in het Rijksregister: 2 077110352809

Laatste gekende adres: (...)

en mindejarige dochter: Naam: V. I.

Voor naam: A. A. I.

Nationaliteit: Peru

Geboortedatum: 29.06.2005

Geboorteplaats: Lima

Identificatienummer in het Rijksregister: 2 005062944822

Laatst gekende adres: (...)

om de volgende reden geweigerd: 3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkenen vroegen op 26.02.2019 gezinshereniging aan met D. L. E., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 62.05.09 643-36.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Echter, betrokkenen brengen onvoldoende bewijs aan dat zij zich bij de referentiepersoon komen voegen. Immers, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat beiden betrokkenen niet langer verblijven op het opgegeven adres.

Betrokkenen tonen niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

Het AI van betrokkenen dient te worden ingetrokken. Aan betrokkenen wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Betrokkenen en de referentiepersoon zijn op heden niet langer op hetzelfde adres woonachtig. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een eerste middel kan aangemerkt worden, dat bovendien enkel gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 47/3, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, van artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het vreemdelingenbesluit), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht dit eerste middel als volgt toe:

“M.b.t. De Beslissing weigering van verblijf

Van meer dan drie maanden dd. 23/08/2019:

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt :

(...)

- 1) *Schending van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 ; van artikel 47/1, 2° Vw ; van artikel 52 §4 van het Vreemdelingenbesluit ; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet ; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel ;*

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de bestreden beslissing wordt voorgehouden dat verzoekster onvoldoende bewijs zou aanbrengen dat zij zich bij de referentiepersoon komt voegen.

Verweerder stelt dat uit zgn. “bijkomende gegevens van het administratief dossier” zou moeten blijken dat verzoekster niet langer zou verblijven op het opgegeven adres.

Over wélke periode het i.c. concreet gaat, en met name, vanaf wannéér verzoekster volgens verweerder niet meer op het opgegeven adres zou verbleven hebben, daar heeft verzoekster het raden naar.

Gaat het over een periode van 1 week, 2, 3,4 weken of heeft verweerder het over perioden van 1 maand of misschien meerdere maanden ??

Verzoekster kan alleen maar gissen naar het antwoord...

Het staat vast dat aan verzoekster de mogelijkheid wordt ontnomen om te begrijpen waarom verweerder aan verzoekster haar recht op verblijf heeft geweigerd.

Verweerder blijft in gebreke om in de weigeringsmotieven concreet aan te halen in welke mate verzoekster onvoldoende bewijs zou hebben voorgelegd dat zij zich bij de referentiepersoon zou komen voegen én verweerder blijft eveneens in gebreke om in concreto de stukken voor te leggen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster niet langer meer zou verblijven op het opgegeven adres. De weigeringsmotieven in de bestreden beslissing laten meer vragen open dan dat ze antwoorden geven.

De weigeringsmotieven in de bestreden beslissing stellen verzoekster niet in staat om te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen.

Hierdoor wordt het verzoekster onmogelijk gemaakt om een degelijk verweer te kunnen voeren. Het is dan ook overduidelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de formele motiveringsverplichting.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van de beslissingen van het bestuur in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn.

Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing dd. 23 augustus 2019 is genomen in toepassing van de artikelen 47/3, §2 Vw. en artikel 47/1, 2° en in toepassing van artikel 52, §4, 5° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (vreemdelingenbesluit);

De bepalingen van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet zijn van toepassing op de familieleden van een burger van de Unie voor zover het betreft:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn:

“Begunstigden

1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.
Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 52, § 4, 5° van het vreemdelingenbesluit luidt:

“(…) Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat verzoekster, die schoonzus is van E. D. L., van Nederlandse nationaliteit, ten laste moet zijn van de referentiepersoon of dat zij zich bij de referentiepersoon wilt voegen of dat zij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing dd. 23 augustus 2019 is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Volgens verzoekster houdt de bestreden beslissing een schending in van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen. (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809)

Verzoekster was samen met haar dochter A., °29/06/2005 in België aangekomen op 14 februari 2018.

Ze was voorzien van een Schengenvisum.

Verzoekster vestigde zich bij haar zus C. I. C. en haar echtgenoot E. D. L., van Nederlandse nationaliteit, in de (...).

Op 26 april 2018 werd aan verzoekster een aankomstverklaring afgeleverd.

Op 30 juli 2018 en op 7 augustus 2018 vonden telkens politiecontroles plaats waaruit bleek dat verzoekster en haar dochter nog steeds woonachtig waren in de (...).

Op 14 augustus 2018 werd aan verzoekster een Bijlage 13 afgeleverd omdat verzoekster – die vrijgesteld was van visumplicht- langer in het Rijk verbleef dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen (voorzien in artikel 20 Schengen Uitvoeringsovereenkomst).

Verzoekster en haar dochter bleven verder op het Belgisch grondgebied wonen en dienden op 26 februari 2019 een aanvraag tot vestiging in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie.

Verzoekster en haar dochter werden in het bezit gesteld van een Bijlage 19ter.

Zoals ontegensprekelijk blijkt uit de dossiergegevens in het administratief dossier, heeft verzoekster van haar kant tijdig alle nodige bewijzen in functie van haar verblijfsaanvraag, kenbaar gemaakt aan de verwerende partij.

In het administratief dossier liggen meerdere stukken voor die op objectieve wijze aantonen dat verzoekster niet alleen tijdens de ganse duur van haar verblijf in België (vanaf februari 2018) , maar ook gedurende de periode voorafgaand aan haar komst naar België, nl. ook tijdens haar verblijf in Peru, sinds 2017, wel degelijk ten laste is / geweest van haar Nederlandse schoonbroer.

Verzoekster legde o.a. voor : een attest van het OCMW van Aarschot dat vermeld dat zij geen OCMW steun krijgt ; geldoverschrijvingen van haar Nederlandse schoonbroer sinds 2017 ; betaling schooluitgaven van A. door verzoeksters schoonbroer ; melding dat verzoekster in de aangifte van de personenbelasting van dhr. E. D. L. als volledig ten laste werd vermeld ; officiële attesten van de Peruaanse autoriteiten dat verzoekster onvermogen is in haar thuisland.

Het gegeven dat verzoekster sinds haar aankomst in België op 14 februari 2018, en nog vóór haar aanvraag gezinshereniging in functie van haar Nederlandse schoonbroer dd. 26 februari 2019, reeds had ingewoond bij haar schoonbroer in de (...), van wie zij volledig ten laste was (getuige de geldoverschrijvingen door E. D. L. naar Peru al sinds 2017), is een duidelijke indicatie die erop wijst dat verzoekster ook ten laste van haar schoonbroer was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

Tijdens haar verblijf in België (vanaf februari 2018) en haar samenwoont met haar zus en diens echtgenoot E. D. L., heeft verzoekster geen eigen inkomsten verworven en ze heeft nooit een steunaanvraag bij het OCMW ingediend ; kortom ze was niet in staat om in haar eigen basisbehoeften te voorzien en was volledig ten laste van haar Nederlandse schoonbroer.

Het huwelijk tussen verzoeksters zus C. en haar echtgenoot kende in de loop van 2019 tijdelijk een moeilijke periode.

Spanningen in hun onderlinge relatie noopten verzoekster ertoe om tijdelijk elders te gaan wonen om op die manier haar zus en diens echtgenoot de ruimte te geven om een oplossing te zoeken voor hun onderlinge echtelijke moeilijkheden.

Op basis van de geldoverschrijvingen naar Peru sinds 2017 ; de woonstcontroles die plaatsvonden in 2018 waaruit bleek dat verzoekster sinds haar aankomst in België op 14 februari 2018 steeds samen met haar zus en Nederlandse schoonbroer heeft gewoond, in combinatie met de gegevens waaruit blijkt dat verzoekster in Peru onvermogen is en tijdens haar verblijf in België geldsommen ontving van haar Nederlandse schoonbroer, had verweerder redelijkerwijze kunnen / moeten afleiden dat verzoekster wel degelijk ten laste was van haar schoonbroer en deel uitmaakte van diens gezin.

Daar hierover niets wordt vermeld door verwerende partij in de weigeringsbeslissing, werden de voorgelegde stukken dan ook impliciet aanvaard.

Verzoekster meent dat verweerder er verkeerdelijk van uitgaat dat verzoekster steeds en ten allen tijde samen dient te verblijven op hetzelfde adres als het gezin van de referentiepersoon.

Door dit als voornaamste weigeringsmotief te hanteren, schendt verweerder de wettelijke bepalingen terzake.

Ondanks dat verzoekster tijdelijk elders verbleef, wegens de echtelijke moeilijkheden tussen haar zus Cinthia en haar echtgenoot E. D. L., bleef zij wel degelijk steeds feitelijk een gezinssel vormen met haar zus en haar schoonbroer.

Verzoekster meent dat zij wel degelijk onder het toepassingsgebied valt van artikel 47/3, §2 van de Vw.

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verweerder laat nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke

kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvS nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekende partij beroept zich op een schending van artikel 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet aangezien de bestreden beslissing gesteund is op het feit dat verzoekers niet langer verblijven op het opgegeven adres.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verweerder laat gelden dat artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit deze bepaling volgt aldus dat verzoekende partij om een verblijfsecht te verkrijgen, ten laste moet zijn van de referentiepersoon of deel moet uitmaken van zijn gezin.

Teneinde de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen, dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van het treffen van de beslissing. Het beoordelen van de gezinsband dient derhalve te gebeuren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (zie R.v.V. nr. 90 989 van 5 november 2012).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers niet meer verblijven op het adres van de referentiepersoon.

Op 27.09.2018 werd een woonstcontrole gedaan door de lokale politie van Aarschot (stuk 2). Hieruit bleek dat verzoekers niet meer op het gemelde adres verbleven.

Op 13.08.2019 werd verweerder vervolgens gecontacteerd door de gemeente Aarschot (stuk 1). De referentiepersoon, de heer E. D. L., was langs geweest bij de gemeentelijke diensten om te melden dat verzoekers niet meer bij hem verbleven.

Aangezien de heer D. L. op de hoogte was van de hangende aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, dient te worden aangenomen dat hij zich ook bewust was van de repercussies van zijn melding aan de gemeente.

Uit deze woonstcontrole en deze melding blijkt zeer duidelijk dat er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet langer sprake was van samenwonen.

Verzoekende partij betwist dit ook niet, maar houdt voor dat zij tijdelijk elders woonden om haar zus en diens echtgenoot de ruimte te geven om een oplossing te zoeken voor hun echtelijke moeilijkheden.

Verweerder wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers minstens vanaf 27.09.2018 niet meer op het referentieadres verbleven. Het betreft hier aldus meer dan een tijdelijke situatie.

Gezien verzoekers in februari 2018 in België aankwamen, dient vastgesteld te worden dat zij het grootste deel van hun verblijf in België niet bij de referentiepersoon verbleven.

De gemachtigde van de Minister is in casu uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft een correcte toepassing gemaakt van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

*Met haar betoog maakt verzoekende partij geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk, noch van de redelijkheids- en zorgvuldigheidsplicht.
Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”*

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel onder meer dat de verwerende partij er volgens haar verkeerdelijk van uitgaat dat zij steeds en ten allen tijde samen dient te verblijven op hetzelfde adres als het gezin van de referentiepersoon. Door dit als voornaamste weigeringsmotief te hanteren, schendt de verwerende partij volgens de verzoekende partij de wettelijke bepalingen terzake.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: (...)

*“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :
2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”*

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verzoekende partij in casu moet aantonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon die zij begeleidt of bij wie zij zich wil voegen, ofwel dat zij deel uitmaakt van zijn gezin.

In casu oordeelde de verwerende partij dat betrokkenen onvoldoende bewijs aanbrenge dat zij zich bij de referentiepersoon komen voegen. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt volgens de verwerende partij dat verzoekende partij en haar kind niet langer verblijven op het opgegeven adres. Om die reden weigert de verwerende partij de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden.

De Raad van State besliste in zijn arrest nr. 241.649 van 29 mei 2018 als volgt:

“(...) uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen (...)”

De Raad van State geeft daarmee duidelijk aan wat hij verstaat onder de termen ‘begeleiden’ en ‘bij hem voegen’. Het houdt volgens de Raad van State immers in dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, wat in casu het geval is. De Raad van State geeft in zijn rechtspraak geen enkele indicatie dat deze termen zouden verwijzen naar een effectief samenwonen of samen verblijven op hetzelfde adres.

Ook het Hof van Justitie maakt in zijn rechtspraak geen gewag van een voorwaarde van effectief samenwonen of samen verblijven op hetzelfde adres wanneer het gaat om de terminologie 'begeleiden' of 'bij hem voegen'. Zo besliste het Hof in zijn arrest van 10 juli 2014 in de zaak Ewaen Fred Ogieriakhi tegen Minister for Justice and Equality e.a. dat 'in het gastland verblijven' op zich volstaat. Er is in de rechtspraak van het Hof geen enkele indicatie te vinden dat 'begeleiden' of 'zich bij hem voegen' louter zou slaan op het effectief samenwonen of samen verblijven op hetzelfde adres. Het enige motief van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, namelijk "(...) *betrokkenen brengen onvoldoende bewijs aan dat zij zich bij de referentiepersoon komen voegen. Immers, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat beiden betrokkenen niet langer verblijven op het opgegeven adres.*" vindt dan ook geen steun in de rechtspraak van het Hof van Justitie, noch in die van de Raad van State, noch in de wet. De verwerende partij motiveert verder in de bestreden beslissing op geen enkele concrete wijze waarop zij zich baseert om te poneren dat 'voegen' in de zin van de wet enkel zou betekenen dat men op hetzelfde adres zou moeten verblijven. Deze visie vindt geen steun in de wet, noch in bovengenoemde rechtspraak.

De verwerende partij houdt in de nota met opmerkingen vast aan het enige determinerend motief van de bestreden beslissing, en stelt dat uit het feit dat de verzoekende partij en haar minderjarig kin niet meer bij de referentiepersoon wonen, blijkt dat zij zich dus ook niet bij hem voegen. Deze argumentatie doet echter niets af aan bovenstaande bespreking.

De verzoekende partij maakt met haar betoog dat "*verweerder er verkeerdelijk van uitgaat dat verzoekster steeds en ten allen tijde samen dient te verblijven op hetzelfde adres als het gezin van de referentiepersoon*" aannemelijk dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Deze vaststelling volstaat om deze beslissing te vernietigen.

Voor de duidelijkheid in de rechtsorde moet daarom ook het bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 augustus 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU